

i OSCE-regi. Så det kunne være, at vi skulle give det en overvejelse, om vores gode redskaber til at arbejde med mainstreaming i virkeligheden også skulle udbredes den vej, ligesom vi nu går videre med det i kommunal henseende.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den næste sag på dagsordenen var:

22) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 22:

Forslag til folketingsbeslutning om flere kvinder på topposter.

Af Anne Grete Holmsgaard (SF) m.fl.
(Fremsat 15/3 2005).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen):

Jeg synes, det er positivt, at SF bakker op om regeringens målsætning om at øge antallet af kvinder i toppen af erhvervslivet. Det har længe været vores erklærede mål, og det er også blandt de fem højest prioriterede indsatsområder i den nye handlings- og perspektivplan, som vi netop har debatteret.

Men selv om vi altså kan enes om målet, er vi slet ikke enige om midlet. Jeg mener faktisk slet ikke, der er behov for de tiltag, som SF lægger op til, og det er der flere grunde til. Dels er arbejdet med virksomhederne allerede rigtig godt i gang, som jeg har været inde på, dels synes jeg også, der er brug for både kreativitet og fleksibilitet i samarbejdet med virksomhederne. Det er to elementer, som i virkeligheden slet ikke er at finde i SF's forslag; der da også overvejende er en ren genfremsættelse af tidligere forslag.

For det første foreslår SF, at jeg skal indgå aftaler om forpligtende ligestillingsarbejde i virksomhederne. Det lyder måske sådan umiddelbart besnærende, men det er faktisk også det, som foregår i vidt omfang. Det samarbejde, jeg har med Dansk Industri og flere virksomheder, afspejler netop, at virksomhederne faktisk gerne vil indgå aftaler og arbejde aktivt for at få flere kvinder med i ledelsen. Det kræver ikke Folketings beslutning.

Lad mig nævne nogle konkrete eksempler. I TDC har direktionen siden 2002 sat klare mål for, hvordan de vil opdyrke kvindelige ledertalenter. Novo Nordisk har etableret en omfattende mentorordning for kvindelige ledere, og i Nykredit er man i gang med systematisk at fjerne de barrierer, der er for at rekruttere kvinder til ledelsen, ved at screene alle ansøgere med en test, som synliggør kvinders potentiale som ledere. Selv har jeg for at støtte virksomhederne fået udarbejdet en værktøjskasse med et væld af hjælpemidler, råd og vejledning. Så aftaler og samarbejde findes allerede i dag.

For det andet foreslår SF et krav om, at alle virksomheder inden udgangen af 2009 skal have opfyldt et mål om 25 pct. kvinder i ledelsen. Derfor fremstår det første punkt i forslaget primært som opvarmning til det, forslaget i virkeligheden lægger op til, nemlig brug af kvoter for at få flere kvinder ind i ledelsen i det private erhvervsliv.

Jeg vil sige det helt klart: Kvoter og trusler om brugen af kønskvotering er ikke regeringens politik og bliver det heller ikke. Det er i øvrigt heller ikke danskernes kop te generelt. En undersøgelse fra Ugebrevet A4 fra 2003 har vist, at faktisk kun 19 pct. af danskerne går ind for kvoter som redskab til at sikre kvinderne en bedre position på f.eks. arbejdsmarkedet. Jeg tror egentlig heller ikke, at der er mange kvinder, som ønsker at blive ansat bare på grund af deres køn. Både mænd og kvinder vil ansættes på grund af deres kvalifikationer. Danske kvinder er meget veluddannede, de udgør et stort lederpotentiale, og kvinderne er dygtige nok til at få posterne uden kvoter.

Min erfaring er, at vi kommer længere med de gode eksemplers magt. Derfor vil jeg hellere presse på ved at motivere til at øge interessen for at gøre brug af de mange kvindelige talenter. Det er bedre end at tvinge til halvdårlige løsninger. Der kan være god fornuft i, at virksomhederne opstiller nogle mål og gør et aktivt og op-søgende arbejde for at få flere kvinder ind i ledelserne og i bestyrelserne, men et ufravigeligt måltal, som gælder for alle, mener jeg ikke er meningsfyldt.

For nogle vil målet være svært at opnå på få år, fordi talentmassen først skal opdyrkes helt fra grunden. For andre vil målet være uambitiøst og i værste fald kunne bruges som en undskyldning for ikke at gøre det endnu bedre. Derfor hælder jeg meget mere til, at virksomhederne selv opstiller meningsfyldte mål og arbejder

aktivt hen imod dem, og det samarbejde, jeg lige nu har med virksomheder og organisationer i erhvervslivet, viser mig, at det sagtens kan lade sig gøre.

Kl. 16.05

Derudover vil jeg, som det har været fremme tidligere og i debatten i dag, nu tage kontakt til Dansk Industri og eventuelt andre organisationer for at se, hvad vi kan gøre på uddannelsesområdet, f.eks. i form af at tilbyde kurser til de kvinder, der gerne måtte påtage sig opgaven som bestyrelsesmedlem. Det er et initiativ, som har været i gang i Norge i et par år, og som jeg tror også vil kunne anvendes godt i dansk sammenhæng. Det vil ikke alene give kvinderne mulighed for at få afdækket, at de selvfølgelig har de kvalifikationer, der skal til, men også skabe synlighed for et potentiale, når man i virksomhederne skal rekruttere nye bestyrelsesmedlemmer.

Så vil jeg også understrege, at Nina Smith her for nylig offentliggjorde sin analyse, som viser, at der er god økonomi i at ansætte flere kvinder i toppen af de danske virksomheder. Der synes jeg, det er vigtigt, at vi sikrer, at både kvinder og mænd er der til at styre og lede virksomhederne, sætte deres præg på innovationen, og derfor er det, at det også ligefrem betaler sig at have kvinderne med, nok et af de argumenter, der er med til at sætte skub i det.

SF peger i bemærkningerne til beslutningsforslaget på, at kvinder kun udgør 6 pct. af de ansatte i direktionerne i de danske virksomheder. De tal, som er offentliggjort i Nina Smiths rapport, viser, at kvindeandelen i topledelse og bestyrelser er lav, men den viser også, at antallet af kvinder i topledelse næsten er fordoblet på knap 10 år fra at udgøre 6 pct. i 1993 til 11 pct. i 2001.

Den positive sammenhæng mellem kvindeandelen i ledelsen og bundlinjen taler for sig selv, og jeg er overbevist om, at virksomheder rundt omkring i landet vil tage fat og lægge strategier for, hvordan de får flere kvinder ind på direktionsgangene og i bestyrelseslokalerne.

De kvinder, der allerede er i toppen af erhvervslivet, kan også selv være med til at bane vejen for endnu flere kvinder i toppen. De er stærke rollemodeller og vil have en selvforstærkende effekt på potentielle ledere og bestyrelsesaspiranter.

Samarbejdet med virksomhederne foregår bl.a. i et netværk, som jeg etablerede i efteråret 2004. På det første møde deltog mere end 60 for-

skellige virksomheder, og nu er det virksomhederne selv, der bærer stafetten videre. I øvrigt har der været så stor succes med initiativet, at der nu også starter et netværk i Jylland, hvor Jyske Bank allerede har budt ind på at være vært for det første møde.

SF foreslår videre, at der afsættes puljemidler til arbejdet med at få flere kvinder i toppen. Der er faktisk ikke blandt virksomhederne efterspørgsel efter puljemidler til arbejdet med at få flere kvinder i toppen. Virksomhederne deltager gerne, men de afsætter også selv ressourcer til arbejdet, fordi det jo giver god mening for dem.

At opbygge en ny tilskudsform for at fremme et arbejde, som virksomhederne i bund og grund selv skal tjene på i kraft af innovation og bedre udnyttelse af talenterne, synes jeg er meget bagvendt. Altså et klart nej fra min side til sådan noget.

Som det efterhånden må stå klart, er der et rigtig godt samarbejde i gang med erhvervslivet og organisationerne om at få flere kvinder på topposter. Det skal videreudvikles, men ikke ved hjælp af tvang og kvoter, og hvad der ellers findes af forældede virkemidler.

B 22 vil føre til statslig styring af og bureaukrati på indsatsområder, hvor jeg allerede er i gang med at løse tingene ad frivillighedens vej, nemlig via konstruktiv dialog og gode eksempler, så regeringen kan ikke støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg ville bare gerne spørge ministeren, hvor ordet kvote står i det fremsatte beslutningsforslag.

(Kort bemærkning).

Ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen):

Jeg forholder mig til målet om 25 pct. og tager afstand fra, at man opsætter sådan nogle eksakte måltal for, hvad det er, man skal nå frem til. For som jeg var inde på, vil det nogle steder være for uambitiøst at bruge dette måltal, og andre steder det modsatte, så jeg synes, at det er vigtigt, at de går i gang med et konkret arbejde på virksomhederne, ud fra hvad det er, de vil sætte sig som mål det pågældende sted.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Ministeren sagde direkte, at der var kvoter, og at der stod kvoter i det her forslag. Mener ministeren derfor, at måltal og kvoter er udtryk for det samme?

For mig er måltal et mål, og kvoter et middel, men det forstår jeg at ministeren ikke mener. Måltal er åbenbart det samme som kvoter for ministeren.

Kl. 16.10

(Kort bemærkning).

Ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen):

Nej. Jeg skal understrege, at det, der står i beslutningsforslaget, er et mål på minimum 25 pct. ved udgangen af 2009, og det tror jeg også var det, jeg refererede til.

Jeg vil samtidig, da kvotediskussionen fylder meget, stærkt tage afstand fra kvoter som et redskab, fordi jeg ikke synes, det er hensigtsmæssigt. Men som jeg også klart understregede, mener jeg ikke, at et ensartet måltal er brugbart, men at man bliver nødt til at tage udgangspunkt i den konkrete situation på virksomheden og de konkrete måltal, som de mener er de rigtige på den pågældende virksomhed.

(Kort bemærkning).

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Jeg citerer lige fra ligestillingsredegørelsen:

»Kvinder udgør 4 pct. af topledere i det private erhvervsliv. På ledelsesniveauet lige under topcheferne udgør kvinderne 7 pct. Og det er alt for lidt.«

Ligestillingsministeren siger, at man allerede i lang tid har været i gang med et godt samarbejde om det her, og at virksomhederne er godt i gang. Så vil jeg bare gerne vide, hvor længe man har været i gang og med hvilken effekt, når vi snakker tal på 4 og 7 pct.

(Kort bemærkning).

Ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen):

Jeg skal gerne medgive, at jeg synes, at de tal er alt for lave. De er alt, alt for lave. Men jeg kan også konstatere, at de virksomheder, som arbejder målrettet med det, som har taget fat på hele det her problem og sagt, at de ikke vil leve med så lave tal, faktisk opnår nogle mærkbare resultater. Det synes jeg vidner om, at man kan nå meget langt, når man går ind konkret målrettet og arbejder med, hvad der skal til for at fremme kvinders deltagelse i ledelse i de pågældende virksomheder.

(Kort bemærkning).

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Når det så virker og der er nogle virksomheder, der vil gå ind og gøre noget aktivt, hvorfor vil

man så ikke være med til fra ministerens side at lave en aftale med alle øvrige virksomheder om, at de også skulle gøre en indsats, netop også fordi det giver plus på bundlinjen? Der er penge i det.

(Kort bemærkning).

Ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen):

Jeg synes, at argumenterne taler for sig selv. Der er rigtig gode argumenter, som vi bl.a. fik dokumenteret i Nina Smiths undersøgelse, og jeg tror, at det er sådan noget, man kan forholde sig til. Det er et argument, man kan forstå. Så det er helt oplagt, at der gøres noget for at bruge de mange talenter, der er i den kvindelige medarbejderdel.

Men som jeg nu har understreget flere gange, mener jeg ikke, at man kan lave sådan et ensartet gældende måltal for alle, fordi det nogle steder vil være for lavt, og andre steder vil det måske umiddelbart være for højt. Det, det drejer sig om, er at få virksomhederne til at gå ind målrettet og arbejde med den her udfordring. Det er der rent faktisk en række virksomheder, der gør, og andre følger efter, fordi de kan se, at der er gevinster at hente.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Jeg ville blot lige have ministerens vurdering af, hvad der så er et realistisk måltal. Nu siger ministeren, at der ikke er noget ensartet måltal, men hvad er det så f.eks. for nogle brancher, hvor det er o.k., at vi bliver på det her meget, meget, meget lave niveau? Og hvordan vil man så lave en eller anden form for målsætning for forskellige brancher? For jeg synes, det er meget vigtigt, at vi har en målsætning på det her område, at vi ikke bare siger, at det er op til virksomhederne selv, og at vi indser, at det her er meget vigtigt. Vi kan da godt sende nogle pjecer ud, det er bare ikke godt nok.

Her har vi et konkret forslag, som netop ikke går på kvoter, det rummer en målsætning. Hvorfor kan regeringen så ikke bakke op om, at man sætter sig et ambitiøst mål?

(Kort bemærkning).

Ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen):

Jeg synes, at det i samarbejdet med virksomhederne er vigtigt, at det er dem selv, der forholder sig til, hvad det måltal er, de skal nå hos dem. Det kan så enten være for den enkelte virksomhed, eller det kan være brancherne, der går ind

og siger: Det er det, der er vores ambition, og det er det, vi vil nå på et givet tidspunkt. Men det kan variere fra område til område og fra virksomhed til virksomhed.

Nu nævnte jeg en række eksempler på større virksomheder, som har arbejdet meget målrettet med det her. Jeg kan ikke på stående fod nævne de tal, de har sat sig som mål, men jeg kan i hvert fald konstatere, at det er gået rigtig godt, og at det faktisk gennem den indsats er lykkedes at få den kvindelige andel eksempelvis på lederposter til at stige væsentligt.

Som jeg var inde på, har vi jo over den sidste 10-årige periode kunnet se, at der faktisk også er sket noget på området. Men det at sætte nogle måltal må bero på drøftelser og udspil fra den enkelte virksomhed eller fra brancherne selv.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Når ministeren nu ikke vil sætte et fast måltal, vil ministeren så være med til at gå ind og sige, at der skal være forpligtende aftaler med erhvervslivet, men ud fra en dialog af, hvad de inden for de bestemte brancher synes er realistisk?

Kl. 16.15

Jeg vil igen understrege, at det er meget vigtigt og os magtpåliggende, at man får sat sig nogle målsætninger, som gør, at der er noget at arbejde hen imod, for det dur simpelt hen ikke det her med at sige, at vi bare skal videre.

(Kort bemærkning).

Ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen):

Jeg er fuldstændig enig i, at en del af den målrettede indsats er at sætte sig nogle mål for, hvad man skal nå, og hvor man vil hen i forhold til den enkelte virksomhed. Som jeg nu har understreget efterhånden mange gange, er der et rigtig godt konstruktivt samarbejde i gang med virksomhederne, og der bliver kvitteret meget positivt fra virksomhedernes side. De er nemlig fuldt ud opmærksomme på, at de kan hente en række gevinster ved i langt højere grad at få inddraget de kvindelige talenter og få brugt de kvalifikationer, der er hos den kvindelige del af medarbejderstaben.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Jeg giver ordet til Venstres ordfører, hr. Troels Lund Poulsen.

Troels Lund Poulsen (V):

Beslutningsforslag nr. B 22, som er fremsat af SF, har jeg også tidligere været inde på i den sidste debat, vi havde, om perspektiver og redegørelsesdebatten om flere kvinder på topposter. Når Venstre og jeg selv læser forslaget, er der selvfølgelig en lang række anbefalinger heri, og når man så læser bemærkningerne til beslutningsforslaget, kan man også konstatere, at man til at starte med ikke ønsker at gennemføre lovgivning om det, men ønsker at gå frivillighedens vej.

Venstre må sådan set konstatere, at ligestillingsministeren allerede har redegjort for mange af de udmærkede tiltag, som er sat i gang. Derudover er Venstre også af den klare opfattelse, at der ikke skal være nogen bindende mål for virksomhederne, men at virksomhederne skal opfordres til at indgå i en positiv dialog om, hvordan man kan sikre, at flere kvinder får topposter.

Der kan vi så konstatere – det er også det, jeg brugte min tid i min ordførertale på under den forrige debat – at der er virksomheder, som er gået foran, som har gjort en forskel: TDC, hvor der er 15 pct. kvinder på toplederniveau og 30 pct. kvinder på mellemlederposter; Nykredit med 15 pct. på toplederniveau og 33 pct. på mellemlederposter.

Det er nogle af dem, som gør en forskel. Det er også vigtigt, at vi styrker motivationen og styrker spredningen af de meget gode tal, som de to virksomheder har, og på den måde udbreder den holdning, som er vigtig: at man har kvinder på topposter i dansk erhvervsliv.

Venstre har den klare opfattelse, at det ikke nytter noget at tro, at det er vejen frem at indgå en bindende kontrakt. Ligestillingsministeren har også ganske rigtigt været inde på, at der på en lang række punkter kan opstå problemer, hvor målene ikke er ambitiøse nok, eller hvor man kan sige, at der her er nogle helt klare udfordringer, som gør, at man der ikke kan nå det her niveau.

Det, Venstre lægger til grund for vores afvisning af forslaget, er – og det er ikke, fordi man ikke skal arbejde for det her, for det skal man bestemt, og det fremgår også af perspektiv- og handlingsplanen for 2005 – at de instrumenter, som vi ser heri, ikke kommer til at give den mening eller den effekt, som forslagsstillerne lægger op til.

Afslutningsvis vil jeg sige, at hvis man mener, at det her er vejen frem, vil jeg glæde mig til at følge SF, som jeg går ud fra vil udmønte de for-

slag, som man har stillet heri, i fremtidens re-præsentation i SF's politiske organ.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Næste ordfører er fru Kirsten Brosbøl.

Kirsten Brosbøl (S):

Det er jo et emne, som vi har drøftet meget her i eftermiddag, og på den måde er det en god ting at tage op i forlængelse af debatten om ministerens redegørelse. Socialdemokraterne synes faktisk, at SF's forslag her er et konkret bud på, hvordan man kan sætte sig nogle mål i forhold til at få flere kvinder ind på topposter.

Man opfordrer ministeren til at indgå aftaler med erhvervslivet om en forpligtende indsats for at få flere kvinder i ledelser og sætte et mål på 25 pct. for andelen af kvinder i bestyrelser. Vi synes, at det er en god idé at have nogle ambitiøse mål. Vi synes ikke, at det er godt nok, hvilket jeg også tidligere har nævnt, bare at lade stå til i forhold til den meget, meget lave andel, der er af kvinder i ledelser og bestyrelser. Dialog er fint nok, men lad os sætte os nogle ambitiøse mål. Vi synes, at SF's forslag er et skridt på vejen. Vi må så se, hvad det kan medføre, og vi er villige til at diskutere, hvad der ellers kan tages af initiativer i forhold til det her.

Vi kan bakke op om SF's forslag.

Kl. 16.20

(Kort bemærkning).

Helle Sjelle (KF):

Jeg kunne godt tænke mig at spørge fru Kirsten Brosbøl om, hvad der så skal ske med de virksomheder, som ikke lever op til målsætningen. Hvad er planen med dem?

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Det her er en dialog, som ministeren må indgå med virksomhederne. Når man forpligter sig til noget, må det også tages op, hvad der skal gøres, hvis man ikke overholder det. Det synes jeg må være noget, som ministeren må tage op med virksomhederne, altså hvad der skal ske, hvis de ikke lever op til det her. Man må gå ud fra, at man, hvis man indgår en aftale med en minister, også vil gøre alt, hvad man overhovedet kan for at holde den her aftale.

(Kort bemærkning).

Helle Sjelle (KF):

Jeg kunne godt lide at vide, om der er tale om, at man simpelt hen vil gå ind og lukke virksomhederne, i det øjeblik de ikke lever op til det. Hvad er det for sanktioner, vi taler om?

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Så vidt jeg kan læse ud af SF's forslag, foreligger der ikke noget om nogen sanktioner i forhold til de virksomheder, der ikke lever op til det her.

Det her går ud på at sætte sig nogle mål. Det synes vi er det mindste, man kan forlange i forhold til denne her meget vigtige debat om, hvordan vi får flere kvinder ind på poster i ledelser og bestyrelser. Det er et demokratisk problem, vi står over for. Vi synes, at det er vigtigt at have nogle målsætninger. Det her handler ikke om at lukke virksomheder, for som vi har hørt, er det her også i virksomhedernes egen interesse, så det går jeg da ikke ud fra bliver konsekvensen i nogen som helst tilfælde.

(Kort bemærkning).

Troels Lund Poulsen (V):

Under den forrige debat sagde Socialdemokratiets ordfører, at det var meget vigtigt at have nogle meget klare mål og også leve op til de mål. Nu kan jeg så forstå, at Socialdemokratiet ikke synes, at det er vigtigt at slå hårdt ned, hvis de mål ikke bliver til noget.

Hvad er der sket siden den forrige debat og frem til den nuværende debat, hvor fru Kirsten Brosbøl jo den gang var meget kontant i sin mening om, at det skulle have konsekvenser, hvis virksomhederne ikke levede op til målene? Nu kan jeg så forstå, at det synes fru Kirsten Brosbøl ikke at der skal være. Nu skal der ikke være nogen konsekvenser, hvis man ikke lever op til de mål, der er sat.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Vi diskuterer et konkret forslag fra SF, som jeg siger at vi kan bakke op om. Der må man så gå ind i en dialog med SF om, hvad der skal ske i tilfælde af, at der ikke bliver levet op til det her.

Vi synes, at det er en god idé, at vi sætter os nogle mål. Vi synes også, at det er vigtigt, at vi prioriterer det her område, at vi ikke bare producerer mere oplysningsmateriale og flere dialoger.

Vi synes, at det er vigtigt, at man sætter sig nogle mål, og vi vil gerne bakke op om det her forslag.

(Kort bemærkning).

Troels Lund Poulsen (V):

Jeg bliver en smule forvirret, når fru Kirsten Brosbøl nu siger, at det er vigtigt, at man sætter sig nogle mål. Fru Kirsten Brosbøl sagde jo netop i den tidligere debat, at det ikke var nok at sætte sig mål, at det ikke var nok at sende brochurer ud, hvilket jeg tror at fru Kirsten Brosbøl brugte meget af tiden på at sige.

Nu er det netop det samme, man gør her. Er det den norske model, som Socialdemokratiet ønsker, hvor det skal have en klar konsekvens, så man vil lukke virksomheder, hvis der ikke er en bestemt kvindelig andel af lederne, eller hvad er det? Det her er sådan set en meget fin hensigtsklæring, som vi selvfølgelig kan være helt enige om er vigtig. Hvad er Socialdemokratiets holdning?

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Venstres ordfører brugte også meget tid på den norske model. Jeg synes i virkeligheden, at det i forhold til den norske model er meget interessant, at man her faktisk har brugt en form for fisk i forhold til virksomhederne. Man har sagt, at man vil gå ind og lovgive på et tidspunkt, hvis virksomhederne ikke lever op til de her målsætninger.

Vi må i første omgang sige, at vi nu sætter os nogle mål. Bliver der så ikke levet op til dem, må vi på et senere tidspunkt tage debatten om, hvorvidt vi så er villige til at gå ind og lovgive i forhold til det her.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Den næste ordfører er fru Louise Frevert.

Louise Frevert (DF):

Så står vi her igen, og så kan vi fortsætte med at diskutere ligestillingspolitikken. Dog må jeg indrømme, at det kan blive lidt trivielt år efter år at skulle have det samme tema op til debat uden fornyelse fra forslagsstillernes side.

Man kan trods alt vende emnet om og sige, at det da er underligt, at vi nu i denne periode igen skal trækkes rundt af SF med forslag om flere kvinder på topposter, når SF har haft mulighed for at præge tingenes tilstand igennem mange år, før den nuværende regering kom til magten

med Dansk Folkeparti som parlamentarisk støtte og grundlag i denne sammenhæng.

Jeg må indrømme, at jeg synes, at det er skudt over målet at begynde at give kvinderne en form for positiv særbehandling. SF foreslår nu, at man begynder at foretage kønskvotering, hvilket vil sige, at kvinderne uanset hvad bare skal sættes ind eller ansættes, selv om de ikke har de fornødne kvalifikationer.

Kl. 16.25

Man kan ikke lovgive om det her. Dette er, som jeg tidligere har pointeret fra denne talerstol, et spørgsmål om holdninger. Vi ved også, at den danske befolkning ikke bryder sig om at skulle have befolkningen delt op i kvoter på nogen som helst måde, så derfor må det at kunne rekruttere kompetente kvinder til topposter være et spørgsmål om uddannelse og om, at virksomhederne selv er opmærksomme på, at der kan være et efterslæb.

Sagt på en anden måde kunne det være, at alle virksomheder ikke er opmærksomme på problemet og tilbyder de samme udviklingsmuligheder for både mænd og kvinder, som kan være nødvendige, nemlig et skub i den rigtige retning. Mange kvinder er nemlig mange gange tilbageholdende i forhold til mænd, der har været vant til at bruse af sted, tage deres efteruddannelse, koste hvad det ville, på kvindernes bekostning, da disse jo alligevel skulle gå hjemme og passe børnene.

Disse tider er gudskelov forbi, og nogle firmaer, eksempelvis Nykredit, har da også indført en testordning, som jeg synes er strålende. Det er den vej jeg mener at man skal gå, sådan at man kan teste kvindelige ansøgere til lederstillinger for at klarlægge, om de egentlig besidder den nødvendige kompetence, inden de søger den aktuelle stilling, så de kan få sig en efteruddannelse, sådan at man er sikker på, at en kvindelig ansøger også besidder de nødvendige kvalifikationer. Det er en strålende idé til en måde at gribe sagen an på.

Lad mig derfor endnu en gang pointere: Det er helt unødvendigt med forslaget fra SF set i lyset af de tiltag, som ministeren har gjort i de senere år, og som Dansk Folkeparti i øvrigt finder ganske strålende, fordi man nu engang ikke kan lovgive om dette spørgsmål. Man skal simpelt hen arbejde med forskellige initiativer, som man nu er godt i gang med. Uanset hvad SF mener, er vi på vej i den rigtige retning, og det er ad frivillighedens vej og ikke ved hjælp af tvangsprincipper og kvoteordninger.

Vi kan ikke støtte det her forslag.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu nævnte fru Louise Frevert, at hun var imod kvoter og lovgivning. Jeg kunne så godt tænke mig at vide – for jeg har jo læst det her forslag – hvor ordet lovgivning og ordet kvoter står henne.

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Jeg tror ikke, at Enhedslistens ordfører har hørt helt rigtigt efter, hvad jeg sagde, for jeg har sagt, at man ikke kan lovgive om det her. Det var det, jeg sagde. Jeg har ikke sagt, at jeg ikke kunne lide lovgivning – det var det, som ordføreren sagde – på området.

Jeg har sagt, at vi ikke bryder os om kvoter og positiv særbehandling. Hvis man vedtager et forslag som det her, vil man centralisere, og vi mener ikke, at det skal ligge til grund for en fordeling af poster til kvinder. Det må være kvindernes kvalifikationer, det drejer sig om, og virksomhederne selv, der skal bestemme.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu går jeg ud fra, at ordføreren indlæg havde noget at gøre med det beslutningsforslag, vi arbejder med her. Og ordføreren sagde: Vi bryder os ikke om kvoter, og vi mener ikke, at lovgivning kan løse det her.

Der står ikke noget i forslaget om lovgivning. Man kan så mene, at lovgivning ikke kan løse det, men det står der heller ikke i forslaget. Der står ikke et eneste ord om lovgivning. Der står, at ministeren skal indgå aftaler, at ministeren skal sætte gang i den systematiske opdyrkning osv. Der står ikke et ord om lovgivning.

Der står i øvrigt heller ikke et eneste ord om kvoter, og derfor er det måske ikke så relevant, om fru Louise Frevert er modstander eller tilhænger af kvoter, for det står ikke i beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Jeg synes, at det der er en mærkelig form for argumentation. Det er altså et beslutningsforslag, og hvis ordføreren ikke er klar over det, vil det altså sige, at vi lovgiver her i Folketinget og i salen. I det øjeblik man vedtager et sådant forslag her med et mål, som er 25 pct., er vi også med til

at lovgive. Herefter vil det altså være lovgivning, vi er ude i. Det behøver ikke at stå direkte i selve beslutningsforslaget som f.eks. B 22 her. Det er et beslutningsforslag, og det vil sige, at det, i det øjeblik man har vedtaget det her, også vil være lovgivning.

Jeg synes ikke, at det er særlig tilstedeligt, at ordføreren sidder og vrænger ad ordføreren heroppe på talerstolen. Det vil jeg gerne påtale over for formanden.

(Kort bemærkning).

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Fru Louise Frevert synes, at det er et trivielt forslag. Synes fru Louise Frevert ikke, at det er trivielt, at andelen af kvinder i topledelse ikke er steget i årevis, men at det nærmest er gået den modsatte vej, så der kun er 4 pct. af kvinder i topledelsen i det her land? Er det ikke trivielt? Kunne det ikke være et incitament til at blive ved med at fremsætte sådan et forslag, der vil gøre noget ved situationen?

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Åbenbart har SF's ordfører og undertegnede forskellige tal og forskellige statistikker, for jeg har haft det indtryk, at tallet i de sidste 4 år er fordoblet til 7 pct., og derfor mener jeg, at vi er på vej i den rigtige retning.

Kl. 16.30

Jeg vil give ordføreren ret i, at det er problematisk, at der ikke er flere kvinder, der er fremme i skoene på det her område, men jeg mener stadig væk, at det er et holdningsspørgsmål. Jeg mener, at virksomhederne selv skal være med til at gøre det bedre, og at kvinderne selv skal se at komme op af starthullerne for at være mere på banen og ikke lade sig underlægge mændene.

(Kort bemærkning).

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Jeg har taget tallene fra den handlingsplan, vi lige har fået redegjort for af ligestillingsministeren. De står heri, så det er dem, jeg har taget udgangspunkt i.

Jeg vil så bare gerne spørge, om fru Louise Frevert ikke mener, at der er flere kvalificerede kvinder end de 4 pct., der sidder i topledelsen i det private erhvervsliv, og de 7 pct. på ledelsesniveau blandt topchefer, altså om der ikke er flere kvalificerede kvinder end dem, og om fru Louise Frevert mener, at der noget sted i det her

beslutningsforslag står, at kvinder ikke skal ansættes på kvalifikationer, men på andre vilkår.

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Jeg har ikke på noget som helst tidspunkt sagt, at jeg ikke mente, at det var problematisk. Jeg mener heller ikke, at der ikke er kvalificerede kvinder nok, selvfølgelig er der det. Jeg er da helt sikker på, at talentmassen er der. De kvalificerede kvinder er der, men de er simpelt hen heller ikke selv gode nok til at komme frem.

Derfor synes jeg, at de ordninger, man har i eksempelvis Nykredit, og som jeg også nævnte i min ordførertale, er en strålende måde at gøre det på. Mænd har nemlig en helt anden holdning og kultur ude på arbejdsmarkedet, end kvinder har været vant til. Der er en masse kvinder i mellemliderstillinger, men de er ikke gode nok til selv at kvalificere sig til de højere stillinger. Det kan godt være, at de har kvalifikationer, men når jeg siger, at de ikke er kvalificerede til det, mener jeg, at de simpelt hen ikke er gode nok til at komme op og være fremme, fordi man ikke har haft den kultur. Det er den kultur på arbejdsmarkedet, man skal til at bearbejde.

Selvfulgelig er der mange kvinder, der er kvalificerede, men der er også nogle kvinder, der vælger ikke at bruge deres kvalifikationer. Det er så en anden del af det, men det skal de så lære.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg er altså lidt forbløffet over diskussionen om det her relativt simple beslutningsforslag. Ordet kvoter står der ikke, og ordet lovgivning står der ikke.

Selv om det her skulle blive vedtaget, står der jo ikke noget som helst om, at der skal lovgives. Der står, at ministeren skal indgå nogle aftaler, og det har da ikke noget med lovgivning at gøre – det kan ministeren jo sige, at ministeren vil – og så, at man skal sætte noget systematisk opdyrkning og styrkelse af den kvindelige talentmasse i gang. Det sker jo bl.a. ved oplysningsarbejde, som ministeren er så glad for.

Jeg synes, at vi skal tage en diskussion af det, der står her og indholdet i det og ikke en diskussion om en hel masse, der ikke står her, nemlig kvoter og lovgivning.

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

For mig at se er kvoter og måltal noget, der er synonymt. I det øjeblik man vedtager et beslutningsforslag som det her, har man allerede bundet sig. Hvem siger, at de måltal, man opererer med her, vil være de rigtige? Hvem siger, at det er den rigtige måde at gøre det på, nemlig at pådutte nogle virksomheder at gøre det på den her måde? Det er den måde, jeg forholder mig til lovforslaget på, eller skal vi ikke rettere kalde det beslutningsforslaget. Det er det, jeg taler om her.

Om man vil kalde det det ene eller det andet er et spørgsmål om ordvalg.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

For det første er det et beslutningsforslag, det er ikke et lovforslag, det kan vi vel blive enige om.

For det andet synes jeg, at det er utroligt, at fru Louise Frevert mener, at måltal og kvoter er det samme. Det har ikke noget som helst med hinanden at gøre. Måltal er et måltal, det vil sige, at man f.eks. kan vedtage, at man gerne vil have 25 pct. kvinder, eller 3 pct. eller 50 pct., det er sådan set ligegyldigt, det er et måltal.

Derudover er der så nogle midler. Det kan være oplysningskampagner, det kan være kurser, det kan være løninitiamenter, det kan være mange ting, men det behøver overhovedet ikke at have noget med kvoter at gøre. Derfor forstår jeg ikke, at man stædigt fastholder, at måltal er noget, der kun kan løses med kvoter. Det synes jeg er utrolig gammeldags og firkantet, og det har under ingen omstændigheder noget at gøre med det forslag, som vi diskuterer nu.

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Jeg står fuldstændig uforstående over for fru Lone Dybkjærs synspunkter, for jeg troede, at man i Det Radikale Venstre var meget frihedstænkende og gik ind for frivillighed. Det gør man jo ikke i et forslag som det her.

Nu gentager jeg det en gang til, fordi det måske ikke helt er forstået, hvad jeg har sagt: For mig er det sådan, at man, i det øjeblik man har fastsat et måltal – det kan så være, som jeg vil medgive fru Lone Dybkjær, det ene eller det andet måltal, men det er stadig væk et måltal, der sigtes hen imod – har man centraliseret tingene, hvilket man har gjort i SF's forslag her.

Det mener vi er uacceptabelt. Vi mener, at tingene skal foregå ad frivillighedens vej, vi taler trods alt om private virksomheder, og der skal vi ikke ind at begynde at bestemme noget som helst.

Kl. 16.35

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Næste ordfører er fru Helle Sjelle.

Helle Sjelle (KF):

Noget af det mest interessante i diskussionen omkring ligestilling mellem kønnene er det store spørgsmål: Hvordan kommer vi videre? Hvordan får vi konkret ændret på den ubalance, der er mellem kønnene, eksempelvis på arbejdsmarkedet?

Vi har netop overstået debatten om ligestilling generelt; om den indsats, der allerede bliver gjort; og om de initiativer, der lægges op til i fremtiden. Når det drejer sig specifikt om kvinder på toposter, er der ingen tvivl om, at det står sløjt til. I Det Konservative Folkeparti er vi derfor også glade for, at SF tager initiativ til at diskutere, hvordan vi egentlig kan løse problemet.

Vi kan alle blive enige om, at det er nødvendigt at få flere kvinder ind på toposter i dansk erhvervsliv – det er ikke så svært – både på ledelsesgangene, i bestyrelser og inden for forskning. Flere kvinder på toposter er som sagt noget, der kan ses på bundlinjen, og samtidig fungerer de kvindelige ledere som gode rollemodeller for andre kvinder, der er på vej. Der kan derfor ikke herske tvivl om behovet for en indsats på det område. Men her deles vandene, for det er ikke let at nå til enighed om, hvilke midler man skal vælge, eller hvilke mål man skal sætte.

Vi er generelt af den overbevisning, at problemer omkring ligestilling i f.eks. bestyrelser grundlæggende ikke bør løses ved lovgivning eller ved at pålægge nogen at opnå bestemte mål, hvad enten det så er virksomhedernes ledelser eller bestyrelser. For os at se er det grundlæggende et spørgsmål om en holdningsændring, hvis man vil fremme og sikre ligestilling i det lange løb.

Således mener vi naturligvis også, at der skal gøres en aktiv indsats for at få flere kvinder i ledelser inden for de næste 4 år. Det skal man naturligvis støtte op om fra politisk side.

Der foregår som sagt allerede et samarbejde mellem ministeriet og forskellige virksomheder for at fremme ligestillingen. Der er tale om store

virksomheder, der arbejder med opdyrkelse af kvindelige ledertalenter, kvindelige mentorordninger eller test, som viser kvinders lederegenskaber. Pointen er, at det er nødvendigt, at virksomhederne eller bestyrelserne selv erkender det potentiale, der findes hos de kvindelige ansøgere, hvis projektet skal bære frugt.

Når det drejer sig om andelen af kvinder i bestyrelser, er vi også enige i, at antallet er alarmende lavt. Men samtidig mener vi, at forslaget fremstår for firkantet og ufleksibelt, og at mange bestyrelser kan have problemer med at nå en andel på 25 pct. inden 2009.

Der skal dog ikke herske tvivl om, at der er behov for en ændring i sammensætninger af bestyrelser fremover. Vi mener bare ikke, at det at fastsætte mål fra politisk side er den vej, vi skal gå. Vi bør i højere grad gøre en indsats for at opfordre og støtte virksomhederne i at rekruttere kvindelige bestyrelsesmedlemmer og gøre dem opmærksomme på de resultater, kvinder på toposter giver på bundlinjen. Sidstnævnte skulle være et faktum, som enhver virksomhed, stor som lille, kan forstå.

Afslutningsvis skal jeg lige knytte en bemærkning til det, at forslagsstillerne også ønsker, at der oprettes en pulje, hvor organisationer, der arbejder med ligestilling og opdyrkelse af kvindelig talentmasse, kan søge penge. Det er naturligvis altid fristende at oprette sådan nogle puljer for at sikre, at der er midler nok til dem, der beskæftiger sig med problematikken. For os at se er spørgsmålet bare, om der er behov for sådan en pulje, om det har den store effekt i det lange løb.

Hvis vi ønsker ligestilling mellem kønnene, er det for mig at se i langt højere grad et spørgsmål om en holdningsændring i hele befolkningen. Der skal diskuteres ligestilling ved middagbordene, på internettet, i store som små forsamlinger. Der skal diskuteres ligestilling på alle niveauer, lige fra erhverv til uddannelse, kønsroller, begrænsninger og forventninger.

Hvis vi kan få en holdningsændring nedefra i samfundet, skal de kvindelige talenter nok komme frem, for de er der jo allerede. De mangler måske bare et sidste skub eller en erkendelse af, at der er behov for dem, og at det godt kan lade sig gøre. Ved at føre ligestillingsdiskussionerne derud, hvor meningene dannes, mener jeg, at vi kan nå et langt bedre og mere solidt resultat end ved brug af diverse kvoter og kunstige procent-satser.

På baggrund af de bemærkninger kan jeg meddele, at vi såmænd godt kan støtte SF's arbejde for at fremme ligestillingen, det støtter vi varmt op om. Men vi støtter ikke selve forslaget.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Næste ordfører er fru Lone Dybkjær.

Kl. 16.40

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil godt lige vende tilbage til den tidligere diskussion, der har været omkring dette forslag, for jeg synes, at det er helt utroligt, at ministeren diskuterer en lang række temaer, som simpelt hen ikke vedrører det her forslag. Der er ikke et ord om kvoter, der er ikke et ord om lovgivning eller noget af det, som ministeren sagde noget om. Det synes jeg simpelt hen ikke er nogen fair måde at diskutere et relativt vigtigt spørgsmål på.

Egentlig undrer det mig, at ligestillingsministeren kan finde på det. Jeg har egentlig haft bedre tanker om ligestillingsministeren, end at ligestillingsministeren ville køre frem på den måde i forbindelse med det her forslag. At ligestillingsministeren så ikke støtter forslaget er, hvad det er, men jeg synes dog, at vi kunne få en diskussion på forslagets præmisser. Det synes jeg helt ærligt også er en ministeropgave.

Det andet, jeg vil sige, som jeg så til gengæld glæder mig over, er, at ministeren ikke kørte frem med, at man nu skulle have kurser i bestyrelsesarbejde og den slags, det er der i forvejen mange, der gør. Derfor var jeg lidt forbløffet over ministerens udtalelser her til morgen om, at man ligesom ville tage initiativ til kurser i bestyrelsesarbejde, og hvad ved jeg. Det er der utallige organisationer, der gør. Man kan diskutere, om der er penge nok og alt det der, men det var jo ikke det, som ministeren sagde, og det er jeg så til gengæld glad for.

I forbindelse med det her forslag vil jeg gerne på Det Radikale Venstres vegne sige, at vi faktisk er tilhængere af, at der sættes dynamiske mål. Vi synes, at det er en god idé at sige: På de her og de her områder synes vi, at der skal være en målsætning om 25 pct. eller 10 pct., det er sådan set ligegyldigt, blot at det er et meget konkret mål. Hvis der er et meget konkret mål, begynder man også at diskutere, hvordan man vil nå det mål. Det er jo muligt at nå på en lang række andre måder end bare ved kvoter.

Hvis man vil have flere kvinder ind i ledelsen, kan det være, at det skal ske via mentorord-

ninger, via arbejdsmarkedsforhold, via konkrete kurser på virksomheden, via orlovsordninger i virksomheden, via barselorlov for mænd, og hvad ved jeg. Det er en lang række ting, der kan gøre, at man når de der dynamiske mål, der som sagt ikke behøver at have noget som helst med kvoter at gøre.

Det afgørende er jo, at det, når man sætter sig den slags mål, smitter af i organisationen. Det vil sige, at både ledelsen og også en lang række andre steder i organisationen så vil beskæftige sig med: Hvordan kan vi nu nå de her mål? Det er en af forudsætningerne for at kunne nå dem.

Man kan sige, at det her forslag desværre egentlig ikke indeholder ret meget om den offentlige sektor, hvor det i allerhøjeste grad kunne være nødvendigt, at vi prøvede på at sætte os nogle mål om at få flere kvinder ind på ledende poster, men det kan vi så diskutere en anden gang.

Vi er altså stærke tilhængere af, at der sættes nogle dynamiske mål, for vi tror, at det er en af vejene man kan nå ligestilling på. Vi synes så, at det er vigtigt, at vi har en løbende diskussion af de her emner, og det er også en repetition af mit forslag om et stående udvalg i Folketinget.

Til sidst vil jeg bare sige, at jeg i og for sig synes, at statsministeren burde foretage trefløjsforhandlinger på det her område. Mig bekendt har de ikke været der på noget tidspunkt, og det synes jeg var en værdig opgave for statsministeren at prøve på at tage initiativ til. Det vil jeg sådan set godt opfordre statsministeren til.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Næste ordfører er fru Pernille Vigsø Bagge.

Pernille Vigsø Bagge (SF):

De måder, man kan være kvinde på, og de måder, man kan være mand på, skal altså udvides. Det der stereotype kønsrollebillede skal ændres, så det bliver den naturligste ting i verden at foreslå en kvinde til en toppost i erhvervslivet. Sådan er det desværre ikke i dag.

I dag er der kun et forsvindende lille antal kvinder i toppen af dansk erhvervsliv, og det er ganske enkelt ikke rimeligt. Alle de gamle erhvervsnetværker består af mænd. Når mænd skal pege på deres efterfølger i bestyrelser, i direktørstillinger, på topposter kort og godt, peger de på en, der ligner dem selv: en anden mand. Sådan er det, og derfor er det alt for svært for de kvalificerede kvinder at få en plads, en chance,

en platform til at vise, hvad de kan, og dermed berede vejen også for andre kvinder.

I det beslutningsforslag, som SF fremsætter i dag, tages der alvorlige skridt for at få flere kvinder på topposter i erhvervslivet.

Det viser sig, at Danmark, som jo gerne vil ligge i top i alle mulige forbindelser, ligger helt nede på en fjortendeplads, hvad angår kvinder på topposter. Vi er ikke fulgt med tiden. Virksomhederne er ikke fulgt med tiden.

Den kvindelige talentmasse skal opdyrkes og styrkes. Det viser sig jo, at kvinder i ledelsen giver en synlig gevinst på bundlinjen, så det er da bare med at komme i gang. Det vil være fint med kurser og uddannelsesforløb for kvinder, som kunne tænkes at ville bestride topposter, men det er altså vigtigt ikke at glemme alle de kvinder, som allerede er kvalificerede, og det er vigtigt at fastholde virksomhederne på deres ansvar for ligestilling.

Kl. 16.45

Det her beslutningsforslag handler hverken om kvoter eller om lovgivning, det handler om en blid aftaleløsning til at opnå ligestilling i alle lag af arbejdsmarkedet og ikke mindst i toppen. Hvis virksomhederne ikke ad frivillighedens vej vil være med til at lave de her forpligtende målsætninger, som vel at mærke også skal opfyldes, så kan det godt være, man på sigt skal snakke om at indføre en lovgivning på området. Det er bare ikke det, det her forslag lægger op til.

Danmark skal ikke være fodslæbende og konserverende på det her område, vi skal markere os og tage det her lige så alvorligt, som man gør det i de andre skandinaviske lande, hvor det altså går ikke så lidt bedre med kvinder på topposter. Derfor synes jeg, man skulle tage at støtte det her forslag i stedet for at tage afstand fra det, og så lade kvinderne være med til at gøre en forskel.

(Kort bemærkning).

Troels Lund Poulsen (V):

Jeg har et spørgsmål til SF's ordfører om, hvad SF's ordfører har tænkt sig at gøre ved, at SF er det parti her på Christiansborg, der har den laveste andel af kvindelige medlemmer. Er det ikke et meget stort problem, når SF's ordfører nu har holdt en meget ideologisk tale om vigtigheden af, at man prioriterer kvinder? Er det så ikke bare igen flotte ord, som man ikke kan omsætte til praksis, når man taler om hverdagspolitik i SF?

(Kort bemærkning).

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Hr. Troels Lund Poulsen aner ikke, hvor stort et problem det er. Det er både pinligt og uhensigtsmæssigt at have et parti, der i den grad går i front på ligestillingsområdet, og som så kun har en andel på 30 pct. af kvinder i folketingsgruppen.

Til gengæld kan jeg fortælle, at SF har gjort det tiltag, at alle i folketingsgruppen, der har en førstesuppleant, hvilket er rigtig mange, har tænkt sig at tage orlov på et tidspunkt i perioden, og andelen af kvinder blandt førstesuppleanterne er på 82 pct. – så der er heller ikke ligestilling, det er ærgerligt, men sådan er det – og vi har masser af andre tiltag. Jeg ville gerne remse dem alle sammen op her, men jeg synes, det bliver for langt, for vi har tænkt os at gøre noget alvorligt ved det.

Vi synes ikke, at det faktum, at vi ikke selv har en ligelig andel af kvinder i folketingsgruppen, skal afholde os fra at køre ligestilling på alle andre felter, for det er virkelig noget, vi tager seriøst, i modsætning til bl.a. Venstres ordfører.

(Kort bemærkning).

Troels Lund Poulsen (V):

Jeg forstår ikke, hvorfor Venstres ordfører nu skal inddrages, for jeg tror da, jeg tager det her ret seriøst. Venstre har da også en højere andel, hvad angår kvinder, end SF, men lad det nu ligge.

SF's ordfører må meget gerne opremse alle de forslag, som man nu vil komme med. Og så vil jeg sige, at jeg glæder mig meget til debatterne i de kommende år, hvor vi så kan se, hvor mange der så har valgt at tage orlov, for der har vi jo god mulighed for at afprøve, om det bare igen er snak, eller om der er konkret politisk handling. Jeg tror desværre ikke, at vi kommer til at opleve det, som SF's ordfører siger, men det glæder jeg mig til at drøfte næste år. For hvis det ikke er sket, viser det jo bare, at SF siger én ting her, men når det så skal omsættes i praktisk politik, mener man noget helt andet.

(Kort bemærkning).

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Jeg vil bare fortælle, at det bliver praksis, og det vil hr. Troels Lund Poulsen også være vidne til.

Derudover har vi internt i partiet lavet en masse kurser for kvinder og mænd, der gerne vil opstilles, men med særligt henblik på, hvad det er, der animerer kvinderne til at være enga-

gerede i politik. Vi har til vores landsmøder arrangeret børnepasningsordninger, så kvinderne kan deltage som delegerede, vi har tænkt os at reklamere med, hvor mange kvinder vi egentlig har opstillet både til Borgerrepræsentationen i København og til de kommunale valg og de regionale valg, der er nu her, for der har vi en overrepræsentation af kvinder på opstillingslister overalt i landet. Så det ser ikke så skidt ud. Det er faktisk mest i folketingsgruppen, det er et problem. Det var vist svaret på det.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Tak til ordføreren. Ved en fejl fra formandens side fik ordføreren for forslagsstillerne ordet før hr. Jørgen Arbo-Bæhr, som nu får ordet som ordfører.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Det gør nu ikke så meget, for ordføreren for forslagsstillerne sagde mange ting, som jeg i hvert fald er enig i, så derfor vil jeg bare komme med nogle ganske korte tilføjelser vedrørende det her beslutningsforslag.

Fra Enhedslistens side er vi positive over for alle tiltag til ligestilling, også når det gælder ligestilling på topposter i erhvervslivet, i organisationer og i foreninger. Og guderne skal vide, at det ikke ser for godt ud. Tallene taler deres tydelige sprog.

Kl. 16.50

Ligestillingsministeren har gjort rede for, at det, hun vil foretage sig, er at animere og tale med de forskellige organisationer og de forskellige erhvervsfolk, men det tror jeg ikke er nok.

Lad os tage et eksempel. For 3 år siden på Dansk Idræts-Forbunds årsmøde mødte kulturministeren op og talte dunder til forsamlingen, fordi der i Dansk Idræts-Forbunds ledelse kun var 10 pct. af lederne, der var kvinder. Hvis vi nu ser tilbage på resultatet af denne dundertale og animering af toplederne i Dansk Idræts-Forbund, kan vi i dag konstatere, at der stadig er 10 pct. af ledelsen i Dansk Idræts-Forbund, som er kvinder. Så det er ikke nok.

Flere har i denne debat henvist til Nina Smidts påvisning af, at flere kvinder i toppen af erhvervslivet giver gode resultater på bundlinjen. Egentlig mener jeg, at det bedste, vi kan bruge det til, er i diskussionen om kvalifikationer, for så vidt jeg ved, burde det jo være en kvalifikation for ledere i erhvervslivet, at de var gode til at skabe resultater på bundlinjen og skabe profit til virksomhederne. Derfor vil jeg sige, at

det her måske mest kan få en til at sætte spørgsmålstegn ved kvalifikationerne hos de mandlige topledere, som blokerer for kvinder i ledelsen og dermed blokerer for bedre resultater på bundlinjen.

Særlig i forhold til foreninger og organisationer synes jeg i øvrigt, at det er godt, at forslaget lægger op til, som der står, en systematisk opdyrkning og udvikling af kvindelige talenter. Det er en tankegang og en praktisk tilgang til ligestilling, som vi kender til, og som vi gør brug af i Enhedslisten, og et middel til at opnå nogle konkrete resultater. Vi støtter altså forslaget.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Det Politisk-Økonomiske Udvalg. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

23) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 2:

Forslag til folketingsbeslutning om ret til et værdigt liv for alle ældre.

Af Line Barfod (EL) m.fl.
(Fremsat 24/2 2005).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Dette beslutningsforslag er en genfremsættelse af B 11, som Folketinget førstebehandlede den 29. oktober 2004.

I forslaget foreslår Enhedslisten, at regeringen skal bruge 35 mio. kr. til et projekt om ældrepleje for at sikre alle ældre menneskers ret til et værdigt liv.

Enhedslisten tager udgangspunkt i ti rettigheder, som Forbundet af Offentligt Ansatte og Dansk Sygeplejeråd formulerede for 3 år siden.